

חַת־ת לַיּוֹם שֵׁשִׁי פְּרַשְׁתַּת תְּלֻדוֹת עֵרַב שַׁבַּת קוּדֶשׁ ד' כֶּסֶלּוֹ ה'תשפ"ד

מְקַדֵּשׁ לְמַעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תִּמְיַד עֵינֵי ה' אֶלְקֶיךָ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִישׁ / שְׁשִׁי עִם רִשִׁי

הַיּוֹם יַעֲקֹב מְקַבֵּל אֶת הַבְּרָכוֹת וְצָרִיךְ לְבָרוּחַ מַעֲשׂוֹ.

בְּרָכוֹת יַעֲקֹב: יִצְחָק אָבִינוּ חָשַׁב שִׁיַּעֲקֹב הוּא בְּעֵצָם עָשׂוֹ. יִצְחָק נָתַן לוֹ עֲשׂוֹ בְּרָכוֹת! (חֶלֶק מִהַבְּרָכוֹת הַן שִׁירֵד גִּשְׁם, שְׁהַמְאָכְלִים שְׁלוֹ יִצְמַחוּ טוֹב, שֶׁהוּא יִשְׁלַט עַל הָעַמִּים הָאַחֲרִים וְלֹא יִשְׁלֹטוּ עָלָיו, הָאֲנָשִׁים הַמְקַלְלִים אוֹתוֹ יִהְיוּ מְקַלְלִים וְהָאֲנָשִׁים שְׁנוֹתָנִים לוֹ בְּרָכָה יִבְרְכוּ אֹף הֵם. אֶת הַבְּרָכוֹת הָאֵלוֹ אוֹמְרִים בְּהִתְחַלָּה שֶׁל "וַיִּתֵּן לָךְ" אוֹתוֹ אוֹמְרִים בְּמוֹצְאֵי שַׁבַּת אַחֲרֵי הַבְּדֻלָּה).

בְּרָכוֹת עָשׂוֹ: אַחַר קִבְלַת הַבְּרָכוֹת, יַעֲקֹב יֵצֵא. בְּדִיוֹק אַז, עָשׂוֹ חָזַר עִם הָאֲכָל שֶׁהֵכִין. הוּא אָמַר לְיִצְחָק לְבוֹא לְאָכַל כְּדֵי שִׁיּוּכַל לְקַבֵּל אֶת הַבְּרָכוֹת.

"מִי אַתָּה?" שָׁאַל יִצְחָק.

"אֲנִי בְּנֵךְ בְּכוֹרְךָ עָשׂוֹ" הוּא עָנָה. כְּשִׁיִּצְחָק שָׁמַע זֹאת, הוּא הִתְפַּלֵּא מְאֹד. הוּא גַם רָאָה אֶת הַגִּיהֲנוֹם פְּתוּחַ לְפָנָיו עָשׂוֹ, וְהוּא שָׁאַל "אִם בֶּן, מִי הֵבִיא לִי אֲכָל קוּדֶשׁ? נָתַתִּי לוֹ כְּבָר אֶת הַבְּרָכוֹת! אֲבָל אֲנִי רוֹאָה שֶׁהַבְּרָכוֹת מְגִיעוֹת לוֹ, אִם בֶּן, שִׁיְהִיָּה מְבֹרָךְ"

(וְעַדִּין יִצְחָק חָשַׁשׁ שֶׁמָּא הוּא טָעָה). עָשׂוֹ כָּעַס מְאֹד! הוּא צָעַק "תֵּן לִי גַם בְּרָכָה!"

"אֲבָל כְּבָר נָתַתִּי אֶת הַבְּרָכוֹת לְיַעֲקֹב, הוּא הִתְחַכֵּם עָלָיו וְחִשְׁבֵתִי שֶׁזֶה אַתָּה" אָמַר לוֹ יִצְחָק.

"זוֹ הַסִּבָּה שֶׁנִּקְרָא שְׁמוֹ יַעֲקֹב", קָרָא עָשׂוֹ "יַעֲקֹב וַיַּעֲקֹבֵנִי זֶה פְּעַמִּים! קוּדֶשׁ כָּל הוּא לָקַח אֶת הַבְּכוֹרָה מִמֶּנִּי (הַזְּכוּת וְהָאַחֲרִיּוֹת שֶׁבְּלֵהִיּוֹת בְּכוֹר), וְעַכְשָׁו הוּא גַם לָקַח אֶת הַבְּרָכָה שְׁלִי!" כָּעַס עָשׂוֹ.

יִצְחָק נִכַּח לְרֹאוֹת שֶׁאַחֲרֵי הַכֹּל הוּא לֹא טָעָה. עָשׂוֹ מְכַר אֶת הַבְּכוֹרָה שְׁלוֹ לְיַעֲקֹב וְלָכֵן בְּאֵמַת הַגִּיעַ לוֹ לְקַבֵּל אֶת הַבְּרָכוֹת שֶׁהָיוּ מִיעֲדוֹת לְבָכוֹר. הוּא אָמַר לְעָשׂוֹ שִׁיַּעֲקֹב קִבֵּל בְּרָכָה שִׁיִּמְשַׁל עָלָיו, אֲבָל עָשׂוֹ עַדִּין בָּכָה שֶׁהוּא רוֹצֵה בְּרָכָה.

יצחק ברוך את עשו שיהיה לו גשם והיבול יצמח אפלו אם זה לא מגיע לו. ואם הוא יראה שבני יעקב (היהודים) עוברים עברות, יהיה מתר לו למשול עליהם עד שיעשו תשובה.

יעקב בורח: עשו מאוד כעס על יעקב! בגלל יעקב הוא קבל ברכות פחות טובות! עשו רצה להרוג את יעקב אבל החליט לחכות עד שיצחק יסתלק מהעולם כדי שלא להעציב את אביו. רבקה ידעה מה עשו רוצה לעשות באמצעות רוח הקדש. והזהירה את יעקב שיברח לבית לכן בחרן ושישאר שם עד שזעמו של עשו יפוג. "אשלח לך מסר בשתוכל לחזור הביתה" אמרה לו רבקה. "אל תנסה להלחם בו, כיון שכך ילדיו ינסו להרוג אותך".

רבקה רצתה שיעקב יקבל עוד יותר ברכות. לכן אמרה רבקה ליצחק שהיא לא רוצה שיעקב יתחתן עם בנות חת כמו עשו. לכן יצחק נתן ליעקב ברכה כדי שילך וימצא אישה ממשפחת רבקה בפרדן ארם, ושיהיו לו הרבה ילדים. יצחק נתן לו עוד הרבה ברכות שה' נתן לאברהם אבינו, והברכה שארץ ישראל תהיה שיכת לבניו ולא לעשו.

תהלים / יום ד' לחדש פרקים כ"ג- כ"ח

בפרק כ"ה נאמר: "זכור רחמיך ה' וחסדיך כי מעולם המה". חסידות מסבירה שהמילה מעולם (לתמיד) יש לה משמעות נוספת - מהעולם.

למה הבונה? שהרחמים והחסד של ה' הם משהו שקשור לעולם. הרבי הרש"ב מלמד (במאמר הבר מצוה) שאפשר להבין זאת במשל: אם אדם רוצה להתנהג בנדיבות, חייב שיהיה מישהו שיקבל את החסד שלו. לכן אברהם אבינו, שכל חייו היו מלאים חסד, הצטער באשר לא היו לו אורחים. הוא לא יכל לעשות חסד. אי אפשר להיות נדיב באשר אדם נמצא בעצמו.

כן הדבר עם ה', כדי שה' יביע את החסד, חייב להיות עולם שנראה באלו הוא נפרד מה'. כך ה' יכול להראות את חסדו לעולם. בפסוק זה אנו מבקשים מה' לזכור את חסדו אלינו, בגלל שזו אחת הסבות שה' ברא את העולם, כדי לעשות אתנו חסד.

תניא / קונטרס אחרון סימן ד' (ד' בסלו שנה פשוטה)

האדמו"ר הזקן מלמדנו שקיום מצוה הוא דבר מיחד. אפלו אם האדם חושב על גדלות ה' מחשבות שגורמות לו להרגיש קרוב לה' ולאהב אותו או לירא מלעשות מעשים שאינם רצון ה', אין זה דומה לקיום מצוה בפעל!

מדוע? מה כל כך מיחד בקיום מצוה?

קודם כל, הסבה לשמה ה' ברא את העולם (כל סדר ההשתלשלות) היא כדי להביא אלקות לתוך גשמיות העולם. דבר הנתן לבצוע בעת קיום מצוה.

בנוסף, כאשר יהודי מקים מצוה, הקשר שלו לה' חזק מאד אפלו יותר מהדרגה אליה נתן להגיע באמצעות כונה ואהבה חזקה לה'. לכן עלינו להפסיק את הלמוד על קיום מצוה שאף אחד לא יכול לבצע, אפילו אם כך מרגישים קרוב לה'. כיון שהקשר באמצעות קיום המצוה בפעל הוא חזק יותר אפילו אם אין באפשרותינו להבין זאת.

היום יום / ד' בסלו

ב"היום יום" של היום לומדים כיצד חסידים נוטלים מים אחרונים לפני ברכת המזון. שופכים מים על קצות האצבעות, מעבירים אותם על השפתיים בעודן רטובות.

ספר המצות / מצות עשה קי"ב

המצוה היומית, **מצות עשה קי"ב**, היא שאם יש לאדם צרעת, הוא צריך להראות לאנשים שהוא טמא כדי שהם לא יטמאו ממנו. עליו לקרוע את בגדיו, להצמיח את שער, לכסות את פניו עד לפיו ולומר בקול "טמא, טמא" כדי שאנשים ידעו לשמור מרחק ממנו.

רמב"ם / הלכות טמאת צרעת פרקים ה', ו', ז'

היום לומדים עוד אודות צרעת:

פרק ה' - אם היתה לאדם כויה שהתרפאה, היא יכולה לפעמים להפך לצרעת. לומדים את ההלכות הקשורות לכך בפרק הזה.

פרק ו' - ישנם חלקים של הגוף שאינם נחשבים צרעת למשל כף הרגל של האדם. הפרק הזה מלמד מה קורה אם יש לאדם סימני צרעת שהם מלפני הזמן שמחשיבים את הסימנים, למשל תינוק לפני שנולד. סימנים אלו של צרעת אינם נחשבים אבל אם חלו בהם שנויים, יכול להיות שהם יחשבו בצרעת.

פרק ז' - בפרק הזה הרמב"ם אומר שההלכות משתנות ברגע שהכהן הסתכל על הצרעת.

דרכי החסידות / לחיות עם הזמן - תולדות

כשמשח יבוא, יהודים יאמרו שיצחק אבינו יהיה בכיר האבות.

מדוע?

בעקדת יצחק, עזבה נשמתו את הגוף ונכנסה בו נשמה חדשה. נשמה חדשה זו היא נשמה משל העתיד לבוא, מימות המשיח.

יצחק השתמש בנשמה שלו כדי להכניס את הרוחניות של משיח לתוך העולם. כשמשח יבוא, הדבר היחיד שיהיה לנו חשוב זה להתנהג כפי שה' רוצה וכל הדברים הגשמיים האחרים יפריעו לכם. לכן כשמשח יבוא הוא יאמר על יצחק שהוא המיחד היות והוא הראה לנו כיצד לחיות באופן של משיח.

גם בימינו יש ללמד מיצחק, עלינו לחיות בעולם היום בדיוק כמו שנחיה כשמשח יבוא. ולזכור שהדבר היחיד שחשוב, הוא לקיים את רצונו של ה'.

תפלה / שמע

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה נחמה ציפה בת ר' שמעיה ע"ה גדמן

"בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאלו הוא יצא ממצרים". האדמו"ר הזקן אומר שדבר זה לא קורה רק פעם בשנה בחג הפסח, אלא יוצאים ממצרים מדי יום!

מה זה מצרים? הגוף הוא מצרים שלנו. הנשמה רוצה מאוד להתקרב אל ה', אבל לגוף יש תכונות אחרות. הוא רוצה לאכול ולשתות, לשחק ולנוח ובכלל להרגיש טוב עם עצמו. זה קשה מאוד לנשמה. היא מרגישה שבויה במצרים בלא דרך לצאת. אבל כאשר קוראים קריאת שמע, יוצאים ממצרים.

איך זה קורה?

כאשר קוראים שמע, אומרים שמוכנים לקבל על מלכות שמים. ומתכוננים בעצם שאין עוד שום דבר

בעולם חוץ מה'. הנשמה יכולה להתחבר לה' באפן חזק ביותר, כאלו הגוף לא נמצא.
לכן אמירת שמע היא כמו יציאת מצרים של הנשמה. לכן בסיום קריאת שמע מדבר על יציאת
מצרים. למרות שזכירת מצות יציאת מצרים היא מצוה בפני עצמה, מקשרים אותה עם קריאת שמע
בגלל שקריאת שמע היא גם יציאת מצרים.

(ראה תניא פרק מ"ז)

גאולה ומשיח / מה עשיתי היום?

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה מרים צימל בת הרב יוסף ברוך ע"ה פרידמן

מדי יום בתפלת העמידה אומרים: "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח" ומבקשים מה' שמשיח יבוא
ויציל את עם ישראל.

אומרים גם בעמידה: "ותחזינה עינינו בשוכב לציון" ומבקשים מה' להחזיר את עם ישראל חזרה
לירושלים.

אם נחשב על מה שאומרים, נבחין כמה רוצים את משיח ונשאל את עצמנו "מה עשיתי היום כדי
שמשיח יבוא? כמה קרבתתי היום את בואו של המשיח?"
(לקוטי שיחות כ' עמוד 384, מגולה לגאולה עמוד 158)